

DISSABTE, DIA 10 VA CELEBRAR-SE A GRANOLLERS LA DIADA DEL 11 DE SETEMBRE

Calia donar facilitats als qui volien concórrer a la «Diada» de Barcelona, per això Granollers —com moltes altres localitats de Catalunya— va celebrar-la el dia 10 «vivint-la» en tota l'extensió.

De bon matí, l'ensinya anava lluint en finestres i balconades, a mida que anava transcorreguent el matí, s'esgotaren els «stocs» i... pujaven els preus. Potser hi influïa la qualitat del teixit, però havent-ne comprat a cent pessetes el metre, va haver-hi qui va pagar-ne cent-cinquanta i, cap al migdia, a dues-centes!

Al matí, al Parc Municipal «Francesc Torras i Villà, la mainada va poder gaudir de magnífic festival infantil; mentre que, al jovent els hi va ser servit a la tarda «les llibertats nacionals», tema que va resultar interessant.

Com a revetlla, a la plaça Gran, el redós de la Porxada, inhabilitada pel tràfec rodat, els ciutadans que s'hi congregaren van poder oir les allucions de Salvador Casanova, M. Rosa Viñallonga i Miquel Blanché, referides a l'efemèrides de l'onze de setembre. Seguidament, en ordenada manifestació, va fer-se un recorregut per: Ricoma, plaça de la Corona fins a Clavé, l'Enginyer, Girona, Vinyamata, Sant Roc i Porxada, on s'hi va projectar una de les pel·lícules de la «Diada» de l'any passat a Sant Boi.

Finalitzaren els actes amb audició de Sardanes. Diumenge, Granollers presentava un aspecte desèrtic ja que foren munió els granollerins que's traslladaren a Barcelona, per diferents medis de transport; no obstant el «Pastís de la Diada» s'esgotà a les pastisseries.

F. S. C.

FARMACIAS DE TURNO

Ayuntamiento	870 52 00
Guardia Civil	870 00 68
Policia Municipal	870 05 11
Cruz Roja	870 00 32
Hospital General	870 24 00
Policlínica	870 61 00
Bomberos	870 60 80
Taxis	870 30 28
Ambulatorio	870 01 91
Mutua del Carmen	870 80 12

Sábado, 17	OLIVA
Domingo, 18	JONCH-PUIG
Lunes, 19	MONTAÑA
Martes, 20	OLIVA
Miércoles, 21	OLIVET
Jueves, 22	OLIVET
Viernes, 23	RAHOLA

TELEFONOS DE URGENCIA

Tipus i anècdotes

Rememora:
Ferran
SALAMERO

«MIRALLES»

Per aquell temps...; per allà l'any 17 o 18, quan jo ja tenia 12 o 13, vaig conèixer un senyor, ja entrat en anys, no pas massa ufanós físicament, que tenia una canya amagada. Això, a mi, em tenia intrigat! Calia esbrinar... qui era? I per què s'amagava la canya? Què hi feia amb aquella canya... que tant amorosament s'amagava!

EM VA COSTAR PERÒ VAIG CONSEGUIR SORTIR-ME AMB LA MEVA

Encara que —per aquell temps— no hi havia «tele», ni tan solsament ràdio (jo ja llegia en PATUFET i el T.B.O.) si que hi havia telèfon, encara que en poca professió.

Coincidint que, per dues o tres vegades, vaig atrapar-lo amagant la canya al mateix lloc, la meva imaginació va portar-me a explorar l'amagatall.

Més avall de l'Estació de França, pel terraplè per on hi passava la via ferrada, més avall del Pont del carrer de l'Aurora però abans d'arribar al Camp de Futbol (del Gas), per l'indret de «Cala Rompa», hi havia la «garita» de fusta d'un guarda-agulles. Darrera la «garita» hi havia un marge amb arbres: allà hi tenia el camp d'operacions el senyor Miralles (ja ja sabia el nom). Un dia, el vaig enxampar en plena feina tenia la canya penjada dels fils telefònics i... estava parlant sol, al cap d'avall de la canya, portant una bossa de cuir a l'esquena.

Després vaig saber que, de jove, amb unes punxes que s'adaptava al calçat, pujava pel pal de fusta fins els fils i... telefonava des de dalt. Ara ell s'havia engiponat de manera que els fils d'aram passessin per dintre de la canya, sortint-ne dos caps a dalt en forma de braços estesos

que contactava amb el parell de fils que convenia per poder parlar!

EL SEU FILL ERA UN DELS JUGADORS DEL GRANOLLERS S. C.

El fill d'en Miralles —l'Agustí— va ser «defensa» del Granollers S. C., abans de l'ampliació del camp del Gas; en el que hi havia herba... però de la que sortia com a conseqüència de la pluja.

Ve a les meves mans una de les alineacions d'abans de la guerra (d'uns cinquanta anys endarrera) de la que encara hi ha supervivents per a confirmar-ho: Gallofré; Lladó, Miralles; Rebollo, Sala, Ortuño; Martí, Gordi, Losada, Ubeda i Cabacés.

Quan l'Agustí Miralles ve ser president de La Unió Liberal... va fer-me empenyar. Portava jo ja algun temps de Corresponsal de LA VANGUARDIA —succeïnt a en Francesc Bassas i Palaus qui, en la lluita dels dos orfeons, batallava a favor del carrer del Pont— i, precisament, quan aquest rotatiu em publicava les notes positives per aquella entitat, va donar de baixa la subscripció al diari, suprint-la per una segona a «El Diluvio»; o sigui que, en lloc de LA VANGUARDIA, en tenien dos de «El Diluvio». Sens deixar de ser amics, vaig donar-me de baixa com a soci de La Unió i també d'accionista.

Diguem que l'Agustí Miralles treballava a l'empresa elèctrica «Estabanell y Pahisa» i, que va maridar-se amb la noia de «Can Casado». A l'empresa elèctrica fa temps que el substitueix el seu fill Agustí Miralles i Casado, però... ja trobarem ocasió de parlar-ne.